

SHREK TÍMEA

SZUICIDIUM

Egész reggel zuhogott az eső. A ház előtti utat ellepte a víz. A konyhában kávét főztem, majd felbontottam egy doboz méregdrága cigarettát. Jobb lenne megdögleni – gondoltam magamban, majd felhörpintettem a fekete lötytöt. Az erkélyről kötelet hoztam be. Leültem a székre és bámultam magam elé. Egy cigi, majd még egy. Fogtam a kötelet és keresztülvettem a csilláron. Megszólt a telefonom.

– Ma is te helyettesítesz – mormogta a főnök álmos hangon.

– Rendben – válaszoltam egykedvűen. Közben összeszorult a gyomrom.

A szekrényből elővettem az első pólót, ami kezembe akadt. *Marshall and Original 1996 Since*, hivalkodott rajta a felirat. Már elég régen vásároltam, még a turkálóban, a fekete nadrággal együtt. Mindkettőt magamra húztam. Elfelejtettem zoknit venni. Visszaléptem a szobába, a szőnyegen maradt a tegnapi sár a *Wink* cipőmről. Kopott, de kényelmes. Arra gondoltam, jó lenne már újat venni, aztán el is hessegettem a gondolatot. Minek, ha úgyis meg akarok halni? A fiókban csak fekete zoknik voltak, nem válogattam. Sietnem kellett, hogy elérjem a buszt.

Az esernyőt szándékosan hagytam otthon. Egy tüdőgyulladás már éppen rám fért, vagy bármi, ami végleg ledönt a lábamról. Várnom kellett a járatra, közben idős emberek sóhajtoztak körülöttem, hogy mennyire rendszertelen ez az ország, kevés a nyugdíj, meg hogy halálukon vannak. Bezzeg az első ajtón úgy tudnak felugrálni, mint az óvodások a mászókára.

Mielőtt beléptem a kapun, elszívtam egy cigit. Hátha tüdőrákom lesz. Reménykedtem. Beléptem a tanterembe, a gyerekek összesúgtak. Mindig így csinálnak. Nem szeretnek. Néha félnek tőlem. A legjobban akkor, amikor kiabálni kell rájuk, az nekem is fáj. Az állkapcsom az autóbaleset után nem a régi.

Amikor krétát vettem a kezembe és írni kezdtem, megint összesúgtak. Rajtam kívül még harmincan voltak az osztályban, egyikőjük sem balkezes, csak én. Tudtam, hogy én vagyok a téma. Valaki azt súgta:

– Nézd, hogy tartja a kezét!

Egy másik hang pedig, hogy:

– Láttad, hiányzik a foga is.

Elengedtem a fülem mellett a sértéseket.

Az óra után a főnök ordított, én túrtem. Igazából nem is hallottam, miről beszél, és valahogy nem is érdekelt. Csak az járt a fejemben, mikor érek végre haza. Ő abbahagyta a kiabálást, én bólogattam. Bármibe beleegyeztem, csak engedjen utamra.

Útban hazafelé a kölykök kövel dobáltak meg. Egy lány azt kiáltotta utánam, hogy szörnyszülött. A vasúti sínek melletti erdőbe menekültem. Céltalanul bóklásztam és sírtam. Néha hangosan, néha halkán.

Amikor sötétedni kezdett, elindultam kifelé az erdőből. Rugdostam magam előtt a nedves faleveleket, közben a csuklómat szorítottam. Éreztem rajta a hegeket, pedig több mint húsz éve volt már, amikor felvágtam az ereimet.

Az eset után három hét betegszabadságot vettem ki. A konyhában még mindig ott lógott a kötél. Az asztalon kávé és cigi, elolvastam az újságot. *Halottat találtak az erdőben.*

Szólt az egyik cikk. Hangosan gondolkodtam:

– A ruha és a személyleírás alapján én vagyok.

Felálltam. Becsuktam a szemem és kirúgtam magam alól a székét.

EGYPERCESEK

ADÁSUNKAT BIZONYTALAN IDŐRE MEGSZAKÍTJUK (1956 EMLÉKÉRE)

Sztálin a törmelékek alól is látott mindent. Figyelt. Azt, ahogy a vörös csillag lehullott. Az időseket a pincékben, a fiatalokat a barikádok mögött. Látta a téren a halottakat, sőt, még az üvöltöző rádiót is meghallotta.

Az ellenőrzőpontokon nem engedték át az oroszokat, mégis beszivárogtak. Szergej és Igor napok óta a rádió épületének tetején ült és várt. Őlükben géppisztoly teletöltött tárral. Egyelőre nem lőttek.

Tankok hajtottak a tüntetők közé. Puskapor- és vérszag járta át a levegőt.

Igor megfordult és lőtt. Egyenesen Szergej arcába. Megérkezett rá a parancs. Tőle.

KIHÍVÁS (50 SZÓ)

Ketten ültek a konyhában, haragos tekintettel néztek egymás szemébe.
 – Játsszak az életeddel? – kérdezte a nő a vele szemben ülő férfit.
 – Nem szeretném – válaszolta.
 – Mielőtt rágyújtánál, mondanék valamit.
 – Mondd.
 – Nyitva hagytam a gázcsapot. Légy óvatos.
 – Kihívás? Elfogadva – válaszolta a férfi, elővette kovaköves öngyújtóját és begyújtotta a szájában lévő szivart.

POTYAUTAS (50 SZÓ)

Az utasok felszálltak. A vonat lomhán indult el. Nyikorgása egészen az agyamig hatolt. Éreztem, ahogyan megsimogatja a tekervényeimet, behatol a tudatalattimba, és átveszi az irányítást. Felemelte kezeimet, in-tegetett velük. Váratlanul a sínekre dobtam az ismeretlen nőt. Néztem, ahogyan a kerekek felnyitják a koponyáját. Most már az ő agyában voltak. Megérdemelte.

KURVALESEN (50 SZÓ)

Figyelte őket.
 A kékruhás nő feltűnésmentesen lépett a szartól bűzlő bokor mögé. Egy elegánsan öltözött férfi követte. A jó munkához idő kell, az pedig nem volt. Tíz perc múlva a férfi sietősen távozott. Kezében átlátszó szatyor, benne pelenka.
 A sarkon utolérte a felesége, babakocsival. Megsóskolták egymást. A kurváról nem beszéltek.

TOLVAJOK (50 SZÓ)

Pupillái kitágultak, arca sápadt és kifejezéstelen volt. Meredten nézett fölfelé. Két férfi sétált el mellette. Megvetően bámultak rá.

- Tegnap még nem volt ilyen fehér – állapította meg az alacsonyabbik.
- Ma reggel vertem agyon – szólt a magas.

– Te sem vagy kismiska – köhögte ki az alacsony, majd sűrű zöld nyálát a földre köpte.

VISSZAJÁRÓ

Koromsötét volt. A zaj felverte a temetőört.

- Maga meg mit csinál?
- Nem látja? Éppen megpróbálok kikecmeregni a gödörből.
- De hiszen maga halott!
- Félnótás, nem látja, hogy élek?

Az ór zseblámpájával a síron lévő márványkőre világított. Ott állt előtte egy kép, teljes életnagyságban.

– Jó ég! Ez tényleg én vagyok. Figyelj. Visszamászok, te pedig rám lapátolod a földet. Rendben?

ZSÓFI PANASZAI

Ha apu intett, mennem kellett. Fel a lépcsőn, az emeleti szobába. Tudtam, mit kell tennem. Háttal álltam neki. Szépen, lassan vettem le a ruhákat, miközben ő bámult. Aztán meleg vizet hozott egy tálban, meg szappant és szivacsot. Bele kellett állnom a lavórbá, és ő elkezdett mosni. Kezei gyöngéden húzták végig rajtam a nedves szivacsot. Csak, hogy tisztán bújj ágyba... Suttogta a fülembé. Aztán frissen vasalt pizsamát készített ki a komód tetejére. Rá kellett állnom egy kendőre és ő szárazra törölt. Miután felöltöztetett, az ágyhoz futottam, bebújtam a paplan alá. Gondosan betakart és megcsókolt. Mindig így tett. Csak akkor hagyta abba, amikor feljelentettem zaklatásért.